

Sentencja

- 1) Dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy rozstrzygający spór dotyczący umowy, która może być objęta zakresem stosowania tej dyrektywy, jeżeli dysponuje on niezbędnymi ku temu informacjami na temat stanu prawnego i faktycznego lub może nimi dysponować w drodze prostego wniosku o wyjaśnienia, jest zobowiązany ustalić, czy kupujący może być uznany za konsumenta w rozumieniu tejże dyrektywy, nawet jeśli ten ostatni nie powołał się wyraźnie na taki status.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 dyrektywy 1999/44 należy interpretować w ten sposób, że powinien on być uznany za przepis, który jest równoważny z krajowym przepisem posiadającym w rozumieniu wewnętrznego porządku prawnego rangę przepisu bezwzględnie wiążącego, a sąd krajowy jest zobowiązany zastosować z urzędu każdy przepis, który dokonuje jego transpozycji do prawa wewnętrznego.
- 3) Artykuł 5 ust. 2 dyrektywy 1999/44 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on obowiązywaniu przepisu krajowego, który przewiduje, że konsument w celu skorzystania z praw przyznanych mu tą dyrektywą powinien zawiadomić sprzedawcę w odpowiednim czasie o braku zgodności, pod warunkiem, że konsumentowi dla dokonania tego zawiadomienia przysługuje termin nie krótszy niż dwa miesiące od dnia, w którym stwierdził on taki brak zgodności, wymagane zawiadomienie dotyczy wyłącznie istnienia takiego braku zgodności i nie podlega ono regułom dowodowym, które czyniłyby niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym korzystanie przez tegoż konsumenta z przyznanych mu praw.
- 4) Artykuł 5 ust. 3 dyrektywy 1999/44 należy interpretować w ten sposób, że zasada, zgodnie z którą przyjmuje się, że brak zgodności istniał w chwili dostawy towaru

— znajduje zastosowanie, jeżeli konsument przedstawi dowód, że sprzedany towar nie jest zgodny z umową, a odnośny brak zgodności ujawnił się, to znaczy stał się fizycznie widoczny w ciągu sześciu miesięcy od dnia dostawy towaru. Konsument nie jest zobowiązany przedstawić dowodu w zakresie przyczyny takiego braku zgodności ani wykazać, że za jego powstanie odpowiada sprzedawca;

— nie znajduje zastosowania, wyłącznie jeżeli sprzedawca udowodni w sposób wymagany prawem, że przyczyna lub źródło tego braku zgodności wiąże się ze zdarzeniem, które miało miejsce po dostawie towaru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 maja 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Dimensione Direct Sales srl, Michele Labianca/Knoll International Spa

(Sprawa C-516/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo autorskie — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 4 ust. 1 — Prawo do rozpowszechniania — Pojęcie „publicznego rozpowszechniania” — Oferta sprzedaży i reklama sporządzona przez podmiot handlowy na swojej stronie internetowej, w drodze nieadresowanych przesyłek reklamowych oraz w prasie państwa członkowskiego — Reprodukacja mebli chronionych prawem autorskim proponowanych do sprzedaży bez zezwolenia podmiotu wyłącznego prawa do rozpowszechniania — Oferta lub reklama nieprowadząca do nabycia oryginału lub kopii dzieła chronionego)

(2015/C 236/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dimensione Direct Sales srl, Michele Labianca

Strona pozwana: Knoll International Spa

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że zezwala on podmiotowi wyłącznego prawa do rozpowszechniania utworu chronionego na sprzeciwienie się ofercie sprzedaży lub reklamie ukierunkowanej dotyczącej oryginału lub kopii tego utworu, nawet jeśli nie zostałyby wykazane, że na podstawie tej reklamy dochodzi do nabycia przez nabywcę z Unii przedmiotu chronionego, przy założeniu, że ta reklama zachęca do jego nabycia konsumentów z państwa członkowskiego, w którym ten utwór podlega ochronie przez prawo autorskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 maja 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – „Gazprom” OAO

(Sprawa C-536/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Zakres stosowania — Sądownictwo polubowne — Wyłączenie — Uznawanie i wykonywanie zagranicznych orzeczeń arbitrażowych — Nakaz wydany przez sąd polubowny znajdujący się w państwie członkowskim — Nakaz mający na celu powstrzymanie wszczęcia lub dalszego prowadzenia postępowania przed sądem innego państwa członkowskiego — Kompetencje sądów państwa członkowskiego do odmowy uznania orzeczenia arbitrażowego — Konwencja nowojorska]

(2015/C 236/10)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strona w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Gazprom” OAO

przy udziale: Lietuvos Respublika

Sentencja

Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, aby sąd państwa członkowskiego uznał i wykonał orzeczenie arbitrażowe zakazujące stronie występowania z określonymi żądaniami przed sądem tego państwa członkowskiego bądź odmówił jego uznania i wykonania, ponieważ rozporządzenie to nie reguluje kwestii uznawania i wykonywania w państwie członkowskim orzeczenia arbitrażowego wydanego przez sąd polubowny w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 377 z 21.12.2013.